1

Musím sa niekomu zveriť so strašnými tajomstvami a možno to budeš práve ty – neznámy človek, čitateľ, no v prvom rade osoba, ktorá mi nemôže ublížiť. Skúsim teda začať, ale nie som si istá, ako to dopadne. V poslednom čase si už nie som istá ničím.

V tú noc, keď mi zomreli rodičia – po tom, čo ich služobným výťahom vyniesli von v hladkých čiernych vreciach na mŕtvoly –, môj brat Matthew z plných pľúc zreval: „Moji rodičia boli hrozní, no nezaslúžili si, aby ich z domu odpratali s *odpadkami*!“

Tá druhá časť vety bola pravdivá a – ako sa neskôr ukázalo – nemýlil sa ani v prvej.

Teraz už predbieham, však? Prepáčte mi, prosím... Robím to často.

Keď sa to stalo, spala som presne pod ich spálňou, ale nepočula som vôbec nič – nijaký horúčkovitý dupot, zdesené výkriky či boj. Zobudila som sa až na jačanie sirén, ktoré sa hnali po ulici Central Park West. Ten zvuk patrí asi k najbežnejším v New Yorku.

Ibaže v tú noc bol iný.

Sirény zastali *priamo pod našimi oknami*. Práve to

ma vytrhlo zo spánku. Srdce mi v tej chvíli búšilo rýchlosťou asi stošesťdesiat kilometrov za hodinu. Azda v budove horí? Dostal niektorý sused porážku?

Vyskočila som spod paplóna a vykukla som dolu na chodník, od ktorého ma delilo závratných osem podlaží. Na Sedemdesiatej druhej ulici rovno pred vstupnou bránou nášho exkluzívneho a neslávne známeho obytného domu Dakota parkovali tri hliadkové vozidlá a jedno zrejme neoznačené policajné auto. O sekundu zabzučal domáci telefón a jeho drnčanie mi preniklo až do kostí.

Prečo k nám zvoní vrátnik? To je čudné.

Moja izba je najbližšie k vchodovým dverám, a tak som vybehla do obývačky, pri akváriu so žralokmi zabudovanom v konferenčnom stolíku som prudko zahla doprava a prešla som okolo Roberta, ktorý mal večne zapnutý televízor.

Len čo som sa prihnala do vstupnej haly, stisla som tlačidlo na domácom telefóne, aby som ten otravný zvuk vypla, prv než zobudí celý dom.

Cez reproduktor som sa pološeptom opýtala vrátnika: „Sal? Čo sa deje?“

„Slečna Tandy? Do vášho bytu práve mieria dvaja policajti. Nedokázal som ich zastaviť. Niekto im volal na deväťstojedenástku. Tvrdili, že ide o naliehavý prípad.“

„To je nedorozumenie, Sal. U nás už všetci spia. Je po polnoci. Ako si ich mohol pustiť hore?“

Skôr než Sal stihol odpovedať, ktosi zazvonil a päsťou zabúchal na dvere. Vtom sa ozval drsný mužský hlas: „Polícia.“

Skontrolovala som, či sú dvere zaistené retiazkou, a poodchýlila som ich.

Pomedzi škáru som na chodbe zbadala dvoch mužov. Starší z nich bol veľký ako medveď, no vyzeral mierumilovne a trochu mi pripomínal špongiu. Mladší bol šľachovitý a mal bezvýraznú tvár s črtami ostrými ako sekera alebo... nie, sekera je to správne prirovnanie.

Práve on vytasil odznak a povedal: „Seržant Capricorn Caputo a detektív Ryan Hayes, newyorská polícia. Prosím, otvorte."

Capricorn Caputo? pomyslela som si. *To ako vážne?* „Pomýlili ste si byt," vyhlásila som. „My sme nevolali políciu."

„Otvorte dvere, slečna. *Ihneď.*"

„Zavolám rodičov," odvetila som cez štrbinu. Vtedy som ešte nemala potuchy, že sú mŕtvi a že sa staneme jedinými podozrivými z dvojitej vraždy. Bol to posledný okamih mojej neviny.

Ale koho sa pokúšam oklamať? Nik z rodiny Angelovcov nie je bez viny.

2

„Otvorte, inak môj partner vykopne dvere!“ zvolal policajt s črtami ostrými ako sekera.

Nepreháňam, ak poviem, že moju rodinu vtedy čakal krutý budíček. V tom momente sa mi však hlavou preháňalo iba to, že policajti *nemôžu* vyvaliť dvere. Bývame v *Dakote*. Mohli by nás *vysťahovať* za to, že našou vinou došlo k rušeniu pokoja.

Odopla som retiazku a otvorila. Bola som, samozrejme, v pyžame – žltom ako kuriatko, s dinosaurami, ktoré naháňali motýle. Čosi také by som si za iných okolností na schôdzku s policajtmi určite neobliekla.

Detektív Hayes, ten robustnejší, sa spýtal: „Ako sa voláte?“

„Tandy Angelová.“

„Ste dcéra Malcolma a Maud Angelovcov?“

„Áno. Môžete mi, prosím, vysvetliť, prečo ste tu?“

„Tandy je vaše skutočné meno?“ vyzvedal, pričom ignoroval moju otázku.

„Hovoria mi tak. Počkajte tu, prosím. Skočím po rodičov, aby sa s vami porozprávali.“

„Pôjdeme s vami,“ vyhlásil seržant Caputo.

Jeho pochmúrny výraz naznačoval, že si odo mňa nepýta povolenie. Zažala som svetlá a vybrali sme sa do apartmánu mojich rodičov.

Po točitom schodisku som vychádzala s myšlienkou, že keď tých dvoch zavediem hore, naši ma zabijú, no obaja muži sa odrazu bezohľadne pretisli okolo mňa. Kým som došla do spálne, už sa v nej svietilo a policajti sa skláňali nad posteľou.

Hoci mi Caputo a Hayes stáli vo výhľade, aj tak som videla, že s mamou a otcom čosi nie je v poriadku. Ich plachty s paplónmi sa váľali na zemi a obaja mali vyhrnuté pyžamá, akoby sa ich pokúšali vyzliecť. Zdalo sa mi, že otec má vykĺbené rameno. Mama ležala dolu tvárou na otcovi a jazyk jej trčal z úst. Celý jej *sčernel*.

Nepotrebovala som súdneho lekára, aby mi povedal, že sú mŕtvi. Došlo mi to, len čo som ich videla.

Zjačala som a rozbehla som sa k nim, ale Hayes ma razom zastavil. Nedovolil mi tam zostať, veľkými labami ma chytil za plecia a nasilu ma vyviedol na chodbu.

„Mrzí ma, že to musím spraviť," poznamenal a zabuchol mi dvere pred nosom.

Nesnažila som sa ich otvoriť. Iba som tam nehybne stála. Takmer som nedýchala.

Možno sa čudujete, prečo som nekvičala, nehíkala ani som od šoku a zdesenia neodpadla. Prečo som nebežala do kúpeľne a nevracala som alebo som sa neschúlila do prenatálnej polohy, neobjala si kolená a nerozvzlykala sa, prípadne nerobila niečo iné, čo by mala robiť tínedžerka, ktorá práve videla svojich zavraždených rodičov.

Odpoveď je zložitá, no najjednoduchším vysvetlením je to, že nie som ako väčšina dievčat. Teda aspoň z môjho pohľadu. Jednoducho neprichádzalo do úvahy, aby som sa zrútila.

Od dvoch rokov, keď som začala súvisle rozprávať a zmysluplne sa vyjadrovať, Malcolm a Maud mi tvrdili, že som výnimočne bystrá. Neskôr mi povedali, že mám analytické myslenie, som cieľavedomá a to, že mnou nepohnú nijaké prchavé emócie, je vraj jedinečná povahová črta. Presviedčali ma, že ak v sebe budem naďalej rozvíjať tieto vlastnosti, naplním, či dokonca prevýšim svoj výnimočný potenciál a to nie je len tak hocičo. Odvtedy mi na ničom inom nezáležalo.

Bola to výzva a prijala som ju.

Práve preto som na túto katastrofu bola pripravená viac než by bola väčšina deciek v mojom veku alebo *ktoríkoľvek* moji rovesníci.

Je pravda, že ma zachvátila panika, ktorá mi vystreľovala až do končekov prstov. Bola som šokovaná, ba možno aj vydesená. Rýchlo som však umlčala jačiaci hlas vo svojej hlave, usporiadala som si myšlienky a v duchu som si zhrnula fakty.

Po prvé: Moji rodičia zomreli akýmsi neopísateľným spôsobom.

Po druhé: Ktosi vedel o ich smrti a zavolal políciu.

Po tretie: Dvere nášho bytu boli zamknuté a nevidela som stopy po vlámaní. Okrem mňa boli doma už len moji bratia Harry s Hugom a mamina osobná asistentka Samantha.

Zbehla som dolu a schytila som svoj mobil. Zatelefonovala som strýkovi Petrovi a nášmu právnikovi

Philippovi Montaignovi. Potom som postupne zašla za oboma bratmi a za Samanthou. Nejako som im oznámila tú nevýslovne strašnú správu, že mama s otcom sú mŕtvi a možno sa stali obeťami vraždy.

3

Viete si predstaviť, aké slová by ste použili, milí čitatelia, aby ste svojej rodine povedali, že vám zabili rodičov? Dúfam, že áno, lebo teraz vám tie príšerné okamihy nedokážem opísať. Zatiaľ sa iba spoznávame a zvyčajne chvíľu trvá, kým si ma ľudia obľúbia. Mohli by ste so mnou mať strpenie? Sľubujem, že to čakanie sa vám vyplatí.

Keď som dokončila tú hroznú úlohu – asi najhoršiu v živote – pokúsila som sa sústrediť svoju rozvrátenú pozornosť na seržanta Capricorna Caputa. Pôsobil drsne ako zlý policajt z čiernobieleho filmu zo štyridsiatych rokov minulého storočia, ktorý fajčí cigarety bez filtra, má od nich fľakaté ruky a ide si vykašľať pľúca.

Tipovala som, že má asi tridsaťpäť rokov. Nad kamennou tvárou s chladnými čiernymi očami sa mu tiahlo zrastené obočie, ktoré pripomínalo chlpatú rímsu. Tenké pery mal pevne zovreté. Vyhrnul si rukávy na lesklom modrom saku a na jeho zápästí som si všimla vytetované znamenie zvieratníka.

Chcela som, aby na prípade vraždy mojich rodičov pracoval *presne* takýto typ detektíva.

Tvrdý a neúprosný.

Detektív Hayes bol jeho presný opak. Mal celkom príjemnú tvár s jemnými črtami, obrúčku, vetrovku s logom newyorskej polície a topánky s oceľovou špičkou. Keď sme si okolo neho s bratmi posadali do polkruhu, vyzeral, že s nami súcití. Ibaže detektív Hayes neviedol vyšetrovanie ani výsluch.

Caputo sa postavil chrbtom k nášmu masívnemu kozubu, priložil si päsť k ústam a odkašľal si. Nato sa s vypleštenými očami poobzeral po obývačke.

Nemohol uveriť tomu, ako žijeme.

A nemôžem povedať, že by som mu to mala za zlé.

Vtom zaregistroval akvárium zabudované v konferenčnom stolíku s objemom približne tritisíc litrov, v ktorom okolo okysličovača krúžili štyri lesklé žraloky trpasličie.

Len čo zbadal, že zo stropu vedľa schodiska visí z krvavého háka s reťazou za chvost morský muž v životnej veľkosti, otvoril ústa.

Vzápätí obrátil zrak na obrovský klavír nalakovaný nabielo. Hovorili sme mu Pegas, lebo pôsobil, akoby mal krídla.

Napokon sa zahľadel na Roberta, rozvaleného na mohutnom kresle s plechovkou piva Bud v jednej ruke a ovládačom v druhej, ktorý zízal na zrnitý obraz na televízore.

Robert je ozaj pozoruhodný výtvor. Je ťažké predstaviť si ho, ale so svojím kreslom a telkou je súčasťou neuveriteľne realistickej a technologicky vyspelej sochy. Vznikol tak, že najprv spravili odliatok človeka a potom naň naniesli polyuretán a tmel na kompozitné materiály. Robert vyzeral ako skutočný – takmer by ste

očakávali, že si plechovku skrčí na čele a poprosí vás o ďalšie chladené pivo.

„Aký má táto vec zmysel?“ opýtal sa detektív Caputo.

„Zaraďuje sa k umeleckému štýlu zvanému hyperrealizmus,“ odvetila som.

„Hyperrealizmus?“ nadhodil detektív Caputo. „Tým sa pomenúva to, čo je mimo reality? Mám dojem, že to je pre vašu rodinu príznačné, však?“

Nik neodpovedal. Pre nás to bol domov.

Keď si detektív Caputo pozorne prehliadol zariadenie bytu, postupne si obzrel každého z nás. Nemo sme naňho žmurkali. Nik sa nesprával hystericky. Vlastne sme neprejavovali nijaké emócie.

„Práve vám *zavraždili* rodičov,“ vyhlásil. „Uvedomujete si to? Čo vám je? Ani jeden z vás ich nemal rád?“

Mali sme ich radi, no nebolo to s nimi jednoduché. V prvom rade mali zložité povahy: boli prísni, veľkorysí, tvrdí, extravagantní, rozkazovační. A preto sme aj my boli komplikovaní. Vedela som, že všetci cítia to, čo ja – zmietala mnou hrôza, pocit straty, zmätenosť. Ale nemohli sme to dať najavo. Hoci by nás to mohlo zachrániť.

Seržant Caputo v nás, samozrejme, nevidel trúchliace deti, ktoré zažívajú najhorší deň svojich nevinných životov. Vnímal nás ako *podozrivých*, osoby, na ktoré si pri vyšetrovaní dvojitej vraždy v zamknutom byte treba posvietiť.

Nesnažil sa svoju mienku skryť a toto uvažovanie som mu nemohla zazlievať.

Tiež som s ním v duchu súhlasila.

Vrah mojich rodičov bol v tejto miestnosti.